

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Az elfeledett udvarban**

1. Az elfeledett udvarban

Mirella

A szűk sikátor szagában már vegyült a friss pékáru és a lovak trágyájának illata, miközben Mirella egy düledező, elfeledett udvarba kormányozta a ponyvás szekeret. Borda orrcimpái meg-megrándultak a szokatlan zajoktól, de az eb egyetlen hang nélkül ugrott le a bak mellől, hogy kint kémlelje az elgazosodott kapualjat.

- Itt vagyunk - suttogta Mirella, és óvatosan hátrahúzta a ponyva szélét. A fiú még mindig a deszkák közt kuporgott, tágra nyílt szemekkel figyelte a nőt. - Ki lehet bújni, kis komám, de még ne szaladj messzire.

Mirella felsesegítette a megriadt kisfiút, és a szekér takarásában áterelte őt a félig omladozó, kormos falú raktárzugba. Borda feszült figyelemmel őrizte a bejáratot, miközben Mirella a szoknyája redői közül halásztta elő az elcsent, gyűrött adólajstromot. A pergamen még nyirkos volt az erdei párától.

- Ezt jól megnézzük magunknak, mielőtt az adószedő észbe kap - morgott a nő, és átfutott a neveken. A tekintetében ott bujkált a jól ismert gúny: az uraságok drága pecsétje most semmit sem ért a sárfoltos papíron.

- Gyorsan. Valaki jön - sziszegte Borda halkán, miközben felborzolt szőrrel a kapunyílás felé fordult.

Mirella gondosan elrejtette az írást a titkos rekesz mélyére, majd bólintott a kutyának. Ideje volt továbbállni, mielőtt a piacra sereglő tömeg végleg elborítja a városszéli utcákat.